

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **A. G.**
toho času bytem v Zařízení pro zajištění cizinců V. L.
V. L., PSČ X
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství police Středočeského kraje**
se sídlem Křižíkova 8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2018, č. j. KRPS-10478-15/ČJ-2018-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v částce 8.228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 23. 1. 2018, domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Podaná žaloba, v níž žalobce současně podal návrh na ustanovení zástupce, neobsahovala žádný žalobní bod. Soud proto žalobci usnesením ze dne 30. 1. 2018, č. j. 45 a 1/2018-21, ustanovil zástupce, který dne 8. 2. 2018 žalobu v zákonné lhůtě doplnil.
3. Žalobce nejprve namítá, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a také neuvedla přezkoumatelné důvody, které ji vedly k závěru, že zvláštní opatření uložit nelze. V napadeném rozhodnutí tento závěr žalovaná odůvodnila tím, že žalobce nemá stálou adresu a nelze tedy předvídat, že by se na ní mohl zdržovat, že nemá žádné peníze a nemůže tedy složit kauci a že v minulosti nerespektoval správní vyhoštění, pročez nelze mít za to, že by plnil povinnost hlásit se ve stanovené době policii. Žalovaná tedy svou nedůvěru k žalobci staví pouze na tom, že do České republiky opětovně přicestoval nelegálně poté, co absolvoval dobrovolný návrat do své vlasti. Zcela však pomíjí skutečnost, že žalobce s žalovanou po svém zajištění spolupracoval a nezohledňuje eventuální změny situace, k nimž došlo po jeho vycestování.
4. Žalobce upozorňuje na to, že zvláštní opatření mají svůj základ v čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), a je proto třeba je vykládat vždy v souladu s ní. Jak plyne také z judikatury Nejvyššího správního soudu, je třeba možnost uložení zvláštních opatření hodnotit individuálně, ve vztahu ke konkrétnímu cizinci. Žalovaná však k zajištění přistupuje paušálně, aniž by zkoumala individuální okolnosti případu, jako se tomu stalo i v dané věci. Žalovaná při vyloučení možnosti uložení zvláštních opatření vyšla pouze z existence rozhodnutí o vyhoštění, které žalobce nerespektoval, aniž zohlednila ostatní skutečnosti. Nejvyšší správní soud přitom např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016-38, tuto praxi žalované odmítl.
5. Žalobce uzavírá, že žalovaná měla zohlednit skutečnosti, že v průběhu správního řízení se žalovanou spolupracoval, má zde bratra, u něž by mohl pobývat, případně by si s ohledem na své zkušenosti s pobytem v České republice mohl s pomocí bratra či dalších známých zajistit ubytování i jinde. Důsledkem tohoto pochybení je napadené rozhodnutí bezdůvodným zásahem do osobní svobody žalobce.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve uvádí, že dne 16. 1. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a týž den byl rozhodnutím Ministerstva vnitra pod č. j. OAM-6-LE-LE05-LE26-PS-2018 zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, a to až do doby vycestování z České republiky. Na základě napadeného rozhodnutí tedy již od 5. 2. 2018 žalobce zajištěn není.
7. Dále žalovaná rekapituluje průběh správního řízení a uvádí, že žalobce byl policejní hlídkou kontrolován, když spal v autě v M., přičemž se prokázal cestovním dokladem svého bratra a sdělil, že své osobní věci má v rodinném domě v obci M., jehož majitele nezná. Nezná ani majitele auta. Také uvedl, že nemá žádné peníze. Žalovaná tedy ohledně závěru o nemožnosti uložit zvláštní opatření nevycházela pouze z bytové historie žalobce a jeho porušování právních předpisů, i když i ty hrají podstatnou roli (zejm. skutečnost, že využil institut dobrovolného návratu a poté opět nelegálně vstoupil

na území České republiky). Žalobce sice s žalovanou do značné míry spolupracoval, odmítl však uvést, u koho bydlí, nevěděl, komu patří auto, v němž přespává, nedokázal určit plánovanou délku pobytu v České republice (jeden den až několik let). Dále se prokázal cizím cestovním dokladem a uvedl, že si přijel do České republiky vydělat peníze na dluhy doma. Ze všech těchto okolností dospěla žalovaná k závěru, že nelze mít za to, že by byl schopen plnit povinnosti uložené některým ze zvláštních opatření. Pokud by nebyl zajištěn, patrně by dále mařil výkon uložených opatření. Rozhodnutí o zajištění je tudíž přiměřené. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl zadržen policejní hlídkou dne 8. 1. 2018, když spal v autě v obci M. Protože nedokázal prokázat svou totožnost, byl převezen na služebnu a poté zajištěn, přičemž předložil ukrajinský cestovní doklad č. FC X na jméno K. H. Porovnáním jeho otisků prstů v systému však vyšlo najevo, že se jedná o žalobce (předložený cestovní doklad patřil jeho bratrovi) a že je veden v evidenci nežádoucích osob, neboť mu dne 4. 7. 2017 bylo Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje pod č. j. KRBP-158768-9/ČJ-2017-060022-50A vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit Českou republiku a dne 20. 10. 2017 mu bylo Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje pod č. j. KRPU-204642/ČJ-2017-040022-SV-ZZ vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku. Poté bylo žalované předloženo povolení k pobytu do Maďarska pro malý pohraniční styk č. 00291021 opravňující žalobce k pohybu jen ve vzdálenosti 30 km od ukrajinsko-maďarské státní hranice. Cestovní doklad žalobce nepředložil. Dne 9. 1. 2018 podal žalobce vysvětlení, o čemž byl pod č. j. KRPS-10478-12/ČJ-2018-010022 sepsán protokol. Tehdy uvedl, že již asi týden bydlí v rodinném domě v obci M., jehož majitele nezná. Ubytoval ho u sebe známý, jehož jméno žalobce odmítl sdělit. Už dvakrát byl na území České republiky nelegálně, z toho v druhém případě byl výše uvedeným rozhodnutím správně vyhoštěn a poté využil dobrovolného návratu na Ukrajinu. Tentokrát se na území České republiky chtěl zdržet tři až pět let, ale kdyby na to přišlo, mohl odjet hned druhý den. Žalobce si byl vědom toho, že maří úřední rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, ale na Ukrajině má velké dluhy a obává se o svůj život. V České republice jej věřitelé neobtěžují a může si zde lépe vydělat. Do Maďarska vycestoval na povolení pro malý pohraniční styk a poté se asi před týdnem dostal do České republiky, avšak odmítl uvést jakým způsobem. Přijel sem pro známého koupit auto, což skutečně učinil, ale odmítl říci podrobnosti. Komu patří auto, kde přespával, neví; měl k tomu svolení od kolegy H., jehož příjmení nezná. Že se prokazoval bratrovým pasem, si nepamatuje, byl ospalý. V České republice nemá žádné vazby, a to ani rodinné, kulturní, společenské ani ekonomické. Na Ukrajinu se má kam vrátit, má tam ženu a dvě děti, ale má tam mnoho nepřátel. Na vycestování peníze nemá, ale má je bratr. Dne 9. 1. 2018 dne bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a téhož dne bylo vydáno napadené rozhodnutí, které bylo žalobci téhož dne doručeno.
9. Součástí správního spisu je také rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 1. 2018, č. j. OAM-6-LE-LE05-LE26-PS-2018, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; doba trvání zajištění byla stanovena do 1. 5. 2018.
10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po jejím doplnění splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž

napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

11. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

12. Podle § 123b) odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

13. Podle § 123b odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců lze zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření

14. Přestože žalovaná takový postup nenavrhl, pokládá soud za vhodné se nejprve vyjádřit k otázce, zda není na místě – s ohledem na to, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí již skončilo – v souladu s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců řízení zastavit. Ze sdělení žalované podepřeného obsahem správního spisu totiž vyplynulo, že žalobce byl v souvislosti s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany „přezajištěn“ rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15. 1. 2018, č. j. OAM-6-LE-LE05-LE26-PS-2018. Zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí tedy již netrvá a nadále v důsledku tohoto rozhodnutí nedochází k zásahu do jeho osobní svobody. Z hlediska jazykového výkladu § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto zákona nově vložen novelou č. 222/2017 účinnou od 14. 8. 2017, by skutečně bylo na místě řízení zastavit. Soud si je

však vědom názoru Nejvyššího správního soudu, který právní úpravu, kdy by neproběhl věcný přezkum zákonnosti zajištění ani v jednom stupni řízení před správními soudy, považuje za rozpornou s pravidly práva Evropské unie (mj. má ji za odporující čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie), s tím, že je nezbytné zohlednit princip přednosti práva Evropské unie, a vnitrostátní právní úpravu rozpornou s právem Evropské unie neaplikovat; srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, čj. 10 Azs 252/2017 – 43, a rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 – 20. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby.

15. Žalobce nejprve namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu obsahu správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem. Takovou vadou však napadené rozhodnutí zjevně netrpí. Na straně 3 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala možností uložení zvláštních opatření obecně, shrnula žalobcovu pobytovou historii a upozornila na to, že žalobce dne 9. 1. 2018 do protokolu uvedl, že do České republiky přicestoval, přestože si byl vědom, že tím maří rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 10. 2017. Z toho žalovaná dovodila, že žalobce nechová žádnou úctu k právním předpisům České republiky a lze se obávat, že by povinnosti uložené zvláštními opatřeními neplnil. Na straně 4 napadeného rozhodnutí se pak žalovaná zabývala možností uložení jednotlivých zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) – c) zákona o pobytu cizinců. K možnosti uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaná konstatovala, že nepřipadá v úvahu, jelikož žalobce nemá v České republice stálou adresu (své osobní věci má v domě v M., zřejmě však přespává v autě; majitele domu ani auta nezná) a ani žádnou představu o tom, jak dlouho hodlá v České republice pobývat. Uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců není možné, neboť žalobce nemá podle svých slov žádné peníze. Konečně uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není možné s ohledem na to, že z žalobcova jednání (tj. nerespektování povinností plynoucích z právních předpisů a správních aktů a nespolupráce se správními orgány) neplyne záruka, že by povinnost hlásit se ve stanovenou dobu policii zodpovědně plnil. Žalovaná uzavřela, že zajištění je vhodné, protože mírnější opatření by byla nedostatečná. Zajištění není ani nepřiměřeným zásahem do žalobcova života, neboť ten nemá v České republice žádné vazby. Rovněž lze reálně předpokládat, že ve stanovené době dojde k vyhoštění žalobce. Takové odůvodnění je odůvodnění srozumitelné a přezkoumatelné. Zda tyto důvody věcně obstojí, je již otázkou jejich věcného posouzení, které je ostatně předmětem další žalobní námítky.
16. Dále žalobce namítá, že žalovaná nesprávně posoudila možnost užití zvláštních opatření, jestliže zohlednila pouze skutečnost, že žalobce maří výkon správního vyhoštění a nezohlednila jiné individuální okolnosti, které v tomto případě uložení zvláštních opatření opodstatňovaly. Soud konstatuje, že tvrzení žalobce, že žalovaná svou nedůvěru k němu zakládá pouze na tom, že po dobrovolném návratu opět nelegálně přicestoval do České republiky, čímž se dopouští maření rozhodnutí o správním vyhoštění, není pravdivé. Z napadeného rozhodnutí a kontextu správního spisu je sice patrné, že žalobcova pobytová historie a maření rozhodnutí o správním vyhoštění jsou klíčové důvody závěru o jeho nedůvěryhodnosti (v tomto ohledu je zejména zarážející, že žalobci byla uložena povinnost opustit území České republiky dne 4. 7. 2017, poté mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne 24. 10. 2017, které bylo dne 31. 10. 2017 realizováno, a již na počátku ledna 2018 žalobce opět vstoupil na území České republiky), nicméně nejsou to

důvody jediné. Velmi závažná je též skutečnost, že se žalobce policejní hlídce prokázal bratrovým cestovním dokladem, aby jim zabránil jej ztotožnit a zjistit, že je veden v databázi nežádoucích osob (žalobcově verzi prezentované dne 9. 1. 2018 při podání vysvětlení, že se bratrovým pasem prokázal v rozespalosti, soud neuvěřil). Prokazování se falešným pasem, nestane-li se tak za zcela mimořádných okolností, samo o sobě stačí k závěru, že by uložení zvláštního opatření nebylo účinné (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2017, č. j. 44 A 16/2017-41). V tomto ohledu je také třeba odmítnout tvrzení žalobce, že se správním orgánem spolupracoval, neboť na samém počátku kontaktu s žalovanou se pokusil předložením cizího dokladu její činnost spíše sabotovat.

17. I v průběhu správního řízení pak žalobce žalované tajil podstatné skutečnosti. Při podání vysvětlení dne 9. 1. 2018 odmítl popsat detaily svého přicestování do České republiky, odmítl sdělit jméno přítele, který jej nechal uložit věci v domě v M., a také detaily o účelu návštěvy České republiky, kterým měla být koupě automobilu pro známého z Ukrajiny. Žalobce přitom o těchto informacích výslovně uvedl, že je žalované sdělit nechce. Nejedná se tedy o pochopitelnou situaci, kdy by informace, na něž je dotazován, vůbec neznal (např. jméno majitele domu v M.), nebo si určité detaily nepamatoval (např. příjmení kolegů). Soud pokládá úvahy žalované ve vztahu k důvěryhodnosti žalobce za logické, podepřené obsahem správního spisu a jako s takovými se s nimi ztotožňuje. V dané věci by uložení zvláštního opatření neskytalo záruku, že žalobce bude plnit povinnosti v něm stanovené, a naopak je zde závažné riziko, že rozhodnutí o správním vyhoštění zmaří, jako to už učinil v minulosti. Závěr žalované o neúčinnosti zvláštních opatření není automatismem, nýbrž logickým důsledkem předchozího jednání žalobce, jak je v napadeném rozhodnutí podrobně a přesvědčivě odůvodněno. Námitka je nedůvodná.
18. Dále žalobce namítá, že žalovaná měla zohlednit, že zde má legálně pobývajícího bratra, u kterého by mohl pobývat, eventuálně si s jeho pomocí a se svou znalostí českého prostředí obstarat bydlení. Skutečnost, že by žalobce měl možnost přebývat u svého bratra, ani že by měl možnost obstarat si jiné místo, kde by mohl pobývat, nicméně ve správním řízení nevyplynula. Na to, že je žalobce s bratrem v kontaktu, lze usuzovat pouze z toho, že měl k dispozici jeho cestovní doklad a že uvedl, že by bratr mohl hradit náklady spojené s vycestováním. Oproti tomu se sám žalobce o bratrovi nezmínil, když byl dotazován na své vazby v České republice, ani nevyužil možnosti nechat jej vyrozumět o svém zajištění. Při svém současném pobytu na území České republiky u bratra nepobýval, naopak si přístřeší patrně obstarával improvizovaně přes své známé a kolegy. V době, kdy byl zajištěn policejní hlídkou, měl osobní věci uložené v domě v M. a sám přespával v půjčeném autě. Nic tedy nesvědčilo o tom, že by měl možnost pomocí svých kontaktů v České republice získat bydlení. Ani žalobce netvrdil, že by měl možnost u bratra či jinde pobývat (toto tvrzení se objevilo až v žalobě). Za těchto okolností žalovaná nepochybila, jestliže se s touto eventualitou samostatně nevypořádala v rámci úvah o možnosti uložení jednotlivých zvláštních opatření. Námitka je nedůvodná.
19. Konečně žalobce namítá, že žalovaná nezohlednila eventuální změny, k nimž došlo po žalobcově vycestování. Z této námítky není jasné, jaké změny žalobce míní, zda tyto změny měly nastat na straně žalobce či jiné osoby a zda měly nastat na Ukrajině nebo v České republice. Patrně však žalobce míní takové změny, v jejichž důsledku by se jeho důvěryhodnost zvýšila do té míry, že by uložení zvláštních opatření v úvahu připadalo i přese vše, co bylo výše uvedeno. Tato námitka je natolik vágní a obecná, že ji soud nemůže vypořádat jinak, než také velmi obecně, a konstatovat, že žalobce netvrdil, ani ve správním

řízení nevyšly najevo žádné změny, k nimž by došlo po jeho vycestování, které by měly vliv na úvahu o možnosti uložení zvláštního opatření. I tato námitka je nedůvodná.

20. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.
22. Soud usnesením ze dne 30. 1. 2018, č. j. 45 A 1/2018-21, ustanovil žalobci zástupcem Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Odměnu soud stanovil shodně se zástupcovým vyúčtováním ve výši 8 228 Kč. Tato částka je odměnou za dva úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu (doplnění žaloby) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Výsledná částka 6 800 Kč byla zvýšena o částku 1 428 Kč představující 21% daň z přidané hodnoty, jíž je advokát plátcem. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. února 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně